

Lieve Manuela,

Een aantal maanden geleden hoorde ik dat je overleden was. Meteen moest ik weer terugdenken aan onze fijne momenten op Diggie. Je was altijd in tandem met Eline. Eén van de eerste herinneringen die ik aan je heb was als deelnemer aan een tienerkamp. Het was eigenlijk een kamp die niet zou doorgaan omdat we maar 3 deelnemers hadden. Ik zie me nog onder het tafeltje staan als sprekend water en dan plots opstaan waardoor je nat werd. Gebulderlach van jou. Later begeleidde ik je op je avontuurlijke monitorencursus: een aantal mensen van die monitorencursus zijn hier aanwezig. Waarschijnlijk zullen ze zich ook nog goed jou als warme, steeds lachende, spring in het veld herinneren. Ik herinner me een serieus gesprek aan de afwas. Je vertelde me toen over die vuile ziekte: de ziekte van Huntington. Dat was de ziekte die je mama te pakken heeft gekregen. Je wilde je toen niet laten testen.

In 2005 hadden we het Grommeltjeskamp samen. Het viel me op hoe goed je met kinderen was. Het verwonderde me dan ook niet hoe je voor kinderverzorgster ging. Na dat fijne kamp hebben we een beetje het contact verloren maar je maakte een onuitwisbare indruk op mij en zoveel andere mensen. Op je 21ste liet je je uiteindelijk testen en kreeg je het vreselijke nieuws te horen. In de film die we dadelijk gaan zien is te zien hoe je aankwam op Home Majorie op je 28ste. Ik ben blij dat je toen nog heel wat mooie momenten hebt beleefd: een ontmoeting met Isabelle A, de kaaifeesten, voorstellingen, Plopsacoo.

Als ik aan jou terugdenk moet ik ook altijd terugdenken aan voetbal. Je was een grote fan van Wesley Sonck. Wat hebben we gelachen toen je hem tijdens één van onze gesprekken bewierookte. Ik zag op je facebook regelmatig verwijzingen naar voetbal. Toen ik Eline een paar jaar geleden tegenkwam, was mijn eerste evidente vraag: “hoe is het nu met Manuela?” Ze vertelde me dat je ernstig ziek was.

Na 7 jaar in Home Majorie te hebben gewoond verhuisde je naar Avondvrede in Gent. Je werd daar door de mensen zeer graag gezien vertelde je tante en ondanks je niet meer kon meedoen bleef je aanwezig op de activiteiten

Een paar jaar geleden botste ik op de film “de ongewenste erfenis” van Mariska en Bart Beckers. Het is een zeer pakkende en ontroerende documentaire waar je getuigde over je ziekte en de aankomst in Home Majorie. Ik heb de werking intussen bezocht en heb veel respect voor de mensen en hun aartsmoeilijke opdracht om personen met de ziekte van Huntington tot het einde te begeleiden. Ze zijn afhankelijk van giften voor hun werking. Ik zal jullie dadelijk nog het rekeningnummer doorgeven.

Dan wens ik nog een oprechte deelneming te uiten naar de mensen van haar familiekring, haar broer, zus en gezin, tante en nonkel en Eline die hier ook aanwezig zijn.